

Nachtmerrie in Italië

TI AMO - IK HOU VAN JE, BLIJF BIJ ME!

Kirsten gaat met haar vriend op vakantie naar Italië, Florence. La vita è bella! De eerste nacht in het hotel heeft ze een akelige nachtmerrie. Terug in Nederland gaat ze te rade bij reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele. Waarom werkt deze Italiaanse stad zo op Kirstens zenuwen? >

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

Blondgelokte horecamedewerkster Kirsten (36) reist voor een vakantieweek naar Florence in Italië. Zon, pizza, pasta. Met haar vriend Björn slentert ze langs historische bezienswaardigheden, samen zitten ze op gezellige terrasjes. “Florence is prachtig, ik kan niet anders zeggen”, vertelt ze. “Maar de eerste nacht in het hotel daar kreeg ik me toch een nachtmerrie! Ik werd gillend wakker en was doodsbang. De andere nachten kwam ik nauwelijks in slaap.” Kirsten besluit in Italië uit te zoeken hoe dat komt. Eenmaal thuis, in Nederland, verdwijnt die behoefte weer. Ze zegt: “Ik was die nachtmerrie bijna vergeten, totdat ik Roberto ontmoette. Een nieuwe medewerker in het restaurant waar ik in de bediening werk. Zo’n typisch Italiaanse charmeur, op het randje van klef. De hele dag door hoor ik hem *cara mia* en *bella* zeggen tegen mij. Daar krijg ik het benauwd van. Nu lig ik ’s nachts weer in bed met hartkloppingen. Bang dat ik doodga, in plaats van dat ik in slaap val.”

‘Ik kan er niet uit!’

“Ben je eerder in Italië op vakantie geweest?”, vraag ik. “Nee, dit was de eerste en meteen de laatste keer.” “Vertel eens, waar ging die enge droom over?” Kirsten zucht. “Ik krijg koude rillingen als ik daaraan denk. Ik droomde dat ik in een doodskist lag. Niet in een gewone houten kist, maar in een uitgeholde boomstam, beschilderd met gekleurde bloemen. Met een dikke plank als deksel. Ik lag op mijn rug in die kist, in het donker. Aan de buitenkant ervan hoorde ik geklop en getik. Het deksel werd vastgetimmerd! Ik raakte in paniek, kon me niet bewegen! Mijn mond voelde kurkdroog aan, er kwam geen enkel geluid uit. Ik wilde roepen, maar dat ging niet. Naast dat ding waar ik in lag, hoorde ik een man huilen, met gierende uithalen. Hij snikte luid en herhaalde: ‘Ti amo, ik hou van je, blijf bij me!’ Naar adem happend werd ik wakker!”

De droom was zo echt, dat Kirsten hardhandig Björn wakker schudde, die naast haar in het hotelbed sliep. Hij moest haar geruststellen. Slaperig had hij gemompeld ‘dat ze weer moest gaan slapen’. ‘Ja, maar’, had Kirsten huilend geroepen: “Ik lag in een doodskist en kon er niet uit! Een uitgeholde boomstam met beschilderde rozen.” Björn had gemurmeld: “Joh, dat was in een vorig leven. Ik hield toen zoveel van je. Vond je die bloemen niet mooi? Ik had daar zo mijn best op gedaan.” Totaal verbouwereerd zag Kirsten hoe haar vriend zich omdraaide en prompt in slaap viel. Een vorig leven? De volgende ochtend herinnerde Björn zich niets meer van wat hij ’s nachts tegen Kirsten had gezegd. “Hij zei dat ik dat allemaal gedroomd had. Ik wil weten hoe dit zit! Het leek op een oude ervaring, iets van lang geleden. Kan dit een vorig leven zijn geweest?”

Kunstenaarsgilde

Hoe verhoudt Kirstens nachtmerrie zich tot gebeurtenissen uit een voorbij bestaan? Na enig puzzelwerk ontrafelen we hoe de vork in de steel zit. In Firenze/Florence - in de 14^e eeuw, de Italiaanse Renaissance - leefden Kirsten (toen vrouw) en Björn (toen man) in een gezamenlijk vorig bestaan. In een voor die

tijd bijzonder luxe onderkomen voor kunstenaars, gelegen aan de rivier de Arno, die door de stad stroomde.

De man was kunstschilder, een zestiger. De vrouw, zijn huishoudelijke hulp, was een jaar of twintig. Samen hadden ze het goed. In de liefde, in het werk. Als lid van een gerespecteerd kunstenaarsgilde, onder auspiciën van de rijke familie De Médici, kreeg de getalenteerde kunstschilder de ene goed betaalde opdracht na de andere. De Toscaanse stad Firenze floreerde. Het betrof een welvarende periode in de Italiaanse geschiedenis. Maar de stad kende ook epidemieën, die vele slachtoffers maakten. Te veel mensen woonden, werkten en leefden boven op elkaar in de binnenstad en met de hygiëne nam men het in die tijd niet zo nauw.

Op een dag werd de jonge vrouw van de kunstenaar ziek. Binnen een week werd ze zieker en zieker, ze verzwakte en vermagerde. Kreeg koortsdromen en meerdere momenten waarop ze flauwviel. De keren dat ze haar bewustzijn verloor, volgden elkaar in hoog tempo op, totdat ze wegzakte in comateuze toestand. Roerloos, bleek en amper ademend lag ze op bed. De kunstschilder zag hoe het leven uit haar wegtrok. Inmiddels was ook hij ziek geworden. Zijn eigen koortsaanvallen negerend, probeerde hij zijn ernstig zieke geliefde te verzorgen. Toen hij begreep dat ze stervende was, wilde hij haar de laatste eer bewijzen. Op zijn manier. Een passende laatste rustplaats creëren, speciaal voor haar.

Hartverscheurend

Van een bevriende beeldhouwer uit hetzelfde gilde, kreeg hij gereedschap en een manshoge, dikke boomstam, die oorspronkelijk bedoeld was voor het maken van een groot houten beeld.

'Ik droomde dat ik in een doodskist lag...'

In vier werkdagen en -nachten holde hij de boomstam uit. Beschilderde binnen- en buitenkant met afbeeldingen van lievelingsbloemen van zijn geliefde. Veldbloemen en rozen. Echter, ook hij werd steeds zieker. Bezweet van de koorts werkte hij hard door. Nadat de 'grafkist' gereed was, sjuowde en sjarde hij het levenloze vermagerde lichaam van zijn geliefde erin. Dat paste net. Helemaal helder was hij niet meer. Hij had net voldoende kracht om de boomstam af te sluiten met drie grote planken. Bij iedere houten nagel die hij in de planken sloeg, jammerde hij *'Ti amo! Ik hou van je! Blijf bij mij!'* Een hartverscheurend afscheid.

Treuriger was, dat hij niet wist dat zijn jongere vrouw schijndood was. En zij, in haar met bloemen beschilderde boomstamgraf, wist niet dat hij bevangen was door hevige koortsaanvallen, veroorzaakt door dezelfde besmettelijke ziekte als waaraan zij dreigde te gaan sterven. Zij stikte toen de zuurstof op was in de donkere, benauwde ruimte. Hij stierf, zijn lichaam verzwakt door koorts, niet meer kunnen eten en het zwoegen om haar graf op tijd af te krijgen. Zijn hart begaf het. De beeldhouwer die het hout

ter beschikking had gesteld, vond zijn gestorven vriend een week later. Het lichaam van de dode schilder lag midden in het atelier, naast de boomstamkist.

Ontroerd veegt Kirsten tranen van haar wangen. Zegt: "Wat Björn die nacht in onze hotelkamer in Florence zei, klopte dus echt. Hij heeft in dat vorige leven zijn best gedaan om mij een prachtige laatste rustplaats te geven. Hij schilderde mijn lievelingsbloemen van toen op en in die kist. Wat erg, dat hij niet wist dat ik nog niet helemaal dood was. Ik kon hem in het donker horen huilen en praten tegen me, want ik leefde nog!"

Ti amo

Ter afronding doe ik een visualisatie met Kirsten. Ik vraag haar of ze zich een prettige plek in de natuur kan voorstellen. Wat hebben de twee Italiaanse geliefden van toen nog nodig? Wat willen ze elkaar vertellen of uitleggen om te begrijpen dat die gebeurtenis lang geleden is geëindigd in Florence. Dankzij Kirstens voorstellingsvermogen volgt er 'een gesprek' tussen beide geliefden uit het verleden. Helderheid geeft rust.

Kirsten: "Heftig hoor! Volgens mij was Roberto, die nieuwe Italiaanse collega van mijn werk, lid van datzelfde kunstenaarsgilde. Hij was een dichter. Best mooi, dat ik in Florence die nachtmerrie kreeg, anders had ik dit allemaal niet geweten." Ja, knik ik. "En als Italiaanse mannen je complimenteren met *bella* of je naropen met *ti amo*, besef dan alsjeblieft dat dit niets meer van doen heeft met doodgaan."

Soms krijgen vrienden en geliefden uit voorbijgelevenes nieuwe kansen, levens later, om elkaar in andere relatie- en leeftijdssamenstellingen opnieuw tegen te komen, en deze keer langer bij elkaar te blijven. Een jaar na dit consult zat er op een herfstdag een ouderwetse postkaart in mijn brievenbus. Van Kirsten en Björn. Op de voorkant een kleurrijke afbeelding van een bloemenschilderij uit de Renaissance, te bewonderen in een Italiaans museum voor schone kunsten. Op de achterkant de tekst: 'Kus uit Florence. Nergens meer last van!' Om blij van te worden. •